

MIT LEVNETSLØB.

TILEGNET

HØJVELBAAREN HR. HOFJÆGERMEDSTER

BARON AF LØVENSKIOLD

FRIER HERRE TIL BARONIET LØVENBORG

UNDERDANIGTS AF

NIELS ROLSTED

UDTJENT SKOVRIDER VED BARONIET LØVENBORG

1841

I Provindsen Fyen, i Rolsted By og Sogn, Annex til Rønninge, Beliggende imellem Nyborg og Odense, er jeg født til Verden Aar 1760.

Min Fader Rasmus Nielsen, var hoverigjørende Bonde på Godset Hellerup, hvis daværende Eier var en Etatsraar Schmidt, Tolder og Postmester i Nyborg. Jeg var den sjette af 10 Børn. Da jeg var 4 aar gammel, bleve mine Forældre satte fra Gaarden, og fik til beboelse et jordløst Hus i Byen.

Med megen Fattigdom ernærede min Moder, som kunde væve, mig og mine mindre Sødskende omtrent i 5 Aar. Et Par Sommere var jeg ude at tjene Bønder; min Beskjeftigelse var da at kjøre Plov og at vogte Kreaturene paa Marken.

Blandt mine Barndoms Erindringer staar efterfølgende mig mest levende i Minde: Jeg blev en dag sendt til Hove på Torpegaard, som da eiedes af en Kaptain Steesen, at tage Høe fra paa Stænget. De større Dreng omvældede mig der med saa meget Høe, at jeg saagotsom var begravet i dette, og næsten qvalt og ikke maatte eller kunde komme ned. Endelig kom der en Mand, som drog mig ud af mit mørke Grimme, og hjalp mig ned i Gaarden; jeg græd og var som kogt. Da kom en lille Dreng, en Søn af Kaptainen til mig og spurgtes hvad der fattedes mig o.s.v.; jeg fortalte ham min Hændelse, og han sagde deltagende; ”kom med mig saa skal du faa Mad og Øl, du er vel tørstig” Jeg kom op i Kiøkkenet og fik Spise og Drikke; men her mødte mig tillige et Syn, jeg aldrig har set før eller siden, nemlig at en Hund vente SDtegen over Ilden paa Skorstenen.

Aar 1769 døde begge mine Forældre samt en voksen Broder og et lille Barn i en Tid af 4 Uger Springler, jeg mistede i samme Sygdom Synet paa mit højre Øje.

Nu var jeg og en Søster, ennu 2 Aar yngre, ene tilbage; vi gik omtrænt et halvt Aars Tid omkring paa Omgang hos Folk i Byen og fik Føden; der kom vi til Heregaarden Hellerup, hvor hun blev Hønsepige og jeg Svinehyrte. En Foged og en Husholderske havde Bestyrrelsen paa Gaarden.

Vi fik her Føde og Klæder til Sparsomhed og maadelig Renlighed. Da jeg voxde noget til, blev jeg Stalddreng og kjørte Møllevoغن; jeg fik tillige Den Bestilling at pudse Fogdens Støvler og gule Skindbuxer, for hvilke jeg modtog mangt et Ørefigen. Denne Forvalter var en Jyde vid Navn Just; jeg har senere ofte erindret mig den Synderlighed at Gaardens eier, som boede i Nyborg, skrevet Frank til sin Forvalter, saaledes: "A. Monsieur, Monsieur Just, Administrateur a Hellerup".

Jeg var nu omtrent 14 Aar gammel, men havde kun gaaet saare lidet i Skole, først i Rolsted og senere i Søllinge. Paa begge steder var Degnen meget gammel, han paa første Sted hed Bensen og paa sidste sted Leth, havde jeg aldrig haft fat paa i noen af skolerne; derimod lærte jeg hos en Gartner paa Hellerup at skrive Bogstaverne.

Nu kom jeg i Guds Navn til Nyborg, hvor jeg blev Tjener og Skrivedreng paa Postkontoret hos Hellerupgaard's Ejer, der var Posmester. Her fik jeg Klæder og renlighed, alt meget godt, for hvilket jeg dog mest kan takke Frøkenpigen Grethe Torps, der tillige friserede mit Haar og lærte mig at varte op ved Bordet. Hun var en smuk, rødmsset, trenfed Pige; det gik hende meget skjævt, hvilket var besynderligt nok. Mange Aar efter støte vi sammen paa Lundegaarden, hvor hun var Børneopvarterinde (for) daverende Grev Knuths Børn, af hvilke et vor nuværende Stiftamtmand, Højvelbaaren Her. Kammerherre, Greve af Knut. Hun døde paa Knutenborg. I Nyborg blev jeg konfirmeret af Sognepræsten, Hr. Schønning, en gammel Mand, hvis Søn døde, ligeledes meget gammel, for faa Aar siden som Sognepræst for Skamstrup og Frydendahl.

Den gamle Etatsraad Schmidt, der hidtil havde været min Velynder og Forsørger, have 4 Børn: 2 Sønner og 2 Døtre. Sønnerne vare Militairstanden; den ene ved Kavaleriet, den anden ved Sætaten, men begge blev for Liderligheds og dumme Stregers Skyld degraderede. Døtrene gik det bedre, den ene ble gift med Justitsraad og Amtsforvalter Buschmann Odense, (den anden med) Sømanden, siden Admiral Ramshart, efter at jeg var kommen til Nyborg. Endelig døde min gode gamle, Etatsraad Schmidt og mit lykkelige Ophold i hans Hus havde nu Ende; her havde jeg nyt den bedste Renlighed og modtaget fornøden Klæder af Ulden og Linnet; men dem, jeg her tjente med, fløj nu hver til sin Side, og jeg matte med. Jeg var den Tid 19 Aar gammel, vildtfremmed for mig selv, o dertil var jeg ikke vant.

Da føjede det sig saa, at jeg kom til Odense og ble Tjener i et meget stort Hus hos Hr. Kammerherre Bentzon paa Sct. Knuds Kloster, lige op til Sct. Knuds Kire. Han førte som sagt et meget stort Hus, han havde 6 Sønner og 4 Døtre; de 2 ældste Sønner var Kammerjunkere og opholdt sig mest i Kjøbenhavn; den yngste ble Major, jeg saa ham siden engang paa Lønborg. Vi Tjenere, som vare mange, fik her en ringe Løn, kun 20 Rdlr. Aarlig og et maadeligt Livrée, ingen Frakke, blot Kjole, Vest og Buxer; der skulde hænge paa os ætids hvorover vi snart blev pjaltne og nøne. Fordi vi vare saa mange, var der megen Fristelse og Ledgang, Tiden skulde da fordærvs ved at spille Kort til Brændevin; om Morgenen gav Kokken Frokost; imellem skulde vi ogsaa i Byen paa Keglebane; dtte tra ogsaa Skillingen af Lommen. Dog til Lykke for mig var jeg her kun i 2 Aar; thi en Sypige sagde flere Gange til mig: "Du bliver baade nøen og liderlig her, Du skulde rejse til Kjøbenhavn, der har jeg en Familie, som kunde skaffe Dig en bedre Tjeneste hvor der faar større Løn og tillige Nytaarsgave". Jeg lod mig overtale, og Mkkelsdag 1781, som da var Skiftedag, forlod jeg Odense, o med 9 Marki Lommen rejste jeg med Skipper fra Stege til Kjøbenhavn; v vare 4 á 5 Passagerer, simple Folk ligesom jeg. Tre Dage og Nætter vare vi paa den lille Jagt, inden v kom til at sejle; Skipperen var i Land, og vi laa vel over ¼ Mil fra Land ude i Fjorden; det var Blæst og meget koldt, vi matte mest opholde os i Kahytten, det var drøjt saa længe at sidde o lgge paa det bare Glv og med lidet Proviant. Endelig kom vi tilsejls og efter 1 ½ Dags Forløb laa vi ved Toldboden i Kjøbenhavn, hvor vi gik i land. Her i denne store By saa det nu atter og i egentlig Forstand broget ud for mig. Jeg

havde Adressen til den, som havde fæstet mig derinde, men han boede i avendelstræd; ”gaa kun ligefrem over Kongens Nytrv og Østergade og spørg saa videre”, hed det, men jeg kendte hverken det ene eller det andet. Ndelig naaede jeg Kongens Nytorv, og som jeg der stod og gloede paa Hesten og Manden, som red paa den, kom en skelmsk Dreng hen mod mig og siger: ”Saadan En har han nok ikke set før?” Med denne Dreng indlod jeg mig og fik hsm for 4 Skl. Til at følge mig til Laendelstrædet; men da jeg kom der, erfarede jeg, at de Folk, jeg søgte, vare flyttet til Adelgaden. Drengen maatte jeg da give andre 4 Skl. For at føge mig derud, og da jeg endelig traf dem, so skulle anwise mig det Herskab, som jeg skulde tjene, høre jeg, at dette boede paa Christianhavn og var en Etatsraad Bagger, Svigersøn af en Etatsraad Borre, hos hvem han boede.

Denne Etatsraad Bagger havde været Assessor i Højesteret, men havde nu, so man siger, en Skrue løs i Hovedet og var udygtig til Forretninger. Om Vinteren gik han oftest hos en Justitsraad Schlegel paa Nørregade. Jeg havde Ordre hver Aften at flge ham, ellers kom han mangel Nat slat ikke hjem. Engang hen i Vinteren kom vi fra Nørregade, han gik da mod Sædvane ned ad Vimmelskaftet og ind paa Løve Apotheket, jeg maatte imidlertid staa udenfor. Da han kom ud igjen gik vi ned over Amagertorv, der sagde han til mig: ”Hør Du! Nu gaar vi etsteds ind og drikke en Flaske Vin; der skal Du kalde mig Cousin og jeg Dig det samme”. Va Spadserede op i Smaagaderne ved Nicola Kirke og kom ind i et lidet smalt Stræde, som jeg senere fik at vde kaldes Nellikgangen; han prikkede her paa et Vindue, strax viste sig en Tøs med Hilsen: ”God Aften, Hr. Etatsraad!” og hun lukkede os ind i et lildet Kammer. Her forlangte han en Flaske Vin, som strax blev hentet tilligemed 3 Glas. Hn skænkede i for os alle tre, og vi drak o sagde: ”Skaal Causin!” Derefter gik vi igjen, men ude paa Gangen hviskede hun mi i Øret og Spurgte: ”Hvor er den anden Tjener blevet af i Aften?” Jeg svarede: ”Jeg er ikke Tjener”. ”Jopyt”, gentog hun, ”jeg ved F.... tage mig nok Bedst!” – Dog nok herom; det var første Gang.

Etatsraad Borre gik i denne Vinter fallit; min Herre matte da ingen Tjener holde, hvorfor han anmodede mig om at søge mig en anden Tjeneste, da han ellers skulde give mig et Fjerdingsaars Løn og Kostpenge. Det traf sig da, at der just paa den Tid kom til mig fra Odense en Medtjener, jeg der havde havr, ved Navn Anton Darbes. Han var en Holstener, havde været Løber hos Grev Holck paa Eckhoff, og laa hos mig en lang Tid om Natten; han traf paa Reinboth, hvm han kjendte og som var med Herskabet: Baron Løvenskjold i Kjøbenhavn. Kort efter blev han hos dette Herskab antaget som Løber; jeg havde endnu ingen Tjeneste faaet, og det var nær Paaske, som da var Skiftetid; men netop 8 Dage før kom han, Anton, til mig og fortalte, at hos hans Herskab var nu Condition ledig for en Domestik, thi en Tjener havde der stjaalet et Sølvgehæng-Spænde og var derover jaget bort. Jeg gik med ham til Baronen, som bød mig følge sig til Hr. Geheimeraad Numsen, der boede i samme Gaard, nemlig Herslens Gaard ved Sandkisten. Efterat Hr. Geheimraaden og Hr. Baronen havde gjort mig nogle Spørgsmaal, blev jeg strax antaget, og otte Dage efter rejste Herskabet ud til Vognserup, hvor de boede. Dette skete Paaske 1782. Jeg har siden ofte tænkt paa, hvor faderligen Forsynet fører et Menneske omkring i Verden, og inderligen takket min Gud, at jeg kom til dette saa gode Herskab, hvor jeg siden har havt mit Ophold og kan vente at nyde det indtil min Død.

Denne Periode – fra Paaske 1782 til April 1788 .- 6 Aar, regner jeg til den behageligste og lykkeligste i mit Liv. Hos dette gode Herskab vare vi 2 Tjenere foruden Reinboth, som opvartede Baronen; vi ti vartede op ved Bordet, om hvilket kun 4 Personer samlede sig, nemlig: Baronen og Baronessen, Fuldmægtig Bech og Forvalter Friis. Vi dækkede ikke Bordet, dækkede det ej heller af, og havde intet at bestille med at polere enten Sølvtoj eller Glas; thi Herskabet havde antaget en sort Pige, som havde disse og flere andre Bestillinger. Vi havde megen Frihed, Herskabet talte stedse

saa godt til os, og naar der gaves Lejlighed, vilde det altid fornøje os; jeg for min Part var altid glad, naar Klokkeren ringede, at jeg skulde over, o.s.v. o.s.v.

Men nu kom der, som man siger, en Kurre paa Traaden imellem mig og en Pige; Meningen er, jeg saa mig i den Nødvendighed at gifte mig med hende, hvilket var meget for tidligt, endskjønt jeg dog var 28 Aar; men jeg havde Intet og nænnrdr ikke at narre hende. Partiet var Herskabet meget imod, hun tjente det for Stuepige og var Datter af den gamle Jæger Grønbech, som da var Pensionist og boede i Trønninge i det Hus, som nu Stine Gjordemoder beboer.

Tiden kom, at vi skulle holde Bryllup, men i hendes Forældres Hus, saa ussel en Hytte som dette den gang var, kunde vi ikke have det, og fordi vor Forbindelse var Herskabet imod, vilde dette slet ikke hjælpe os. Endelig fik vi da holdt vores Bryllup, der stod hos Daniel Leerbech i den saakaldte store Gaard i Trønninge den 4 April 1788. Alt, hvad vi behøvede til Brylluppet, maatte jeg købe, endogsaa Grønkaalen – som paa den Aarstid var vanskelig at faa – til en Flæskeskinke, vi havde paa Bordet. Men mine Medtjenere, som jeg havde indbudt, Fuldmægtig Bech, Forvalter Friis og nogle Contorister, gavede gode Brudegaver, saa jeg kan sige, jeg fik min Kaal og min Skinke godt betalt.

Nu var jeg da gift; for min Kone lejede jeg Kost og Logi hos Jæger Fischer i Lodskov, og hen i Sommeren havde vi der et Barselsgilde. Paaske derefter fik jeg Konen til Trønninge i et lidet Hus, som tilhørte Herskabet, her var hun et Aar; disse mine tvende første Ægteskabsaar vare drøje for mig. Derefter fik jeg det Hus – ved Vognserup, - som nu beboes af Nils Gudmanson; her fik jeg tillige Ildebrændsel samt en Ko fodret og græsset; the Herskabet var nu bleven os naadige igjen. – Herskabets ældste Søn – Baron Carl – og hans Fætter Herman vare nu hen ved 6 Aar gamle; det var mig betroet daglig at gaa en Time ud med dem omkring i Haugen og Marken, hvor jeg vilde, og at fortælle dem Lidet af det jeg vidste om Naturen. Traf vi paa en orm eller en Sommerfugl, matte jeg soge dem, hvorledes deres Forvandling gik for sig; thi jeg kjendte Lidet til Insectologien og havde tilvejebragt en Del af den Insectsamling, salig Baronessen opbevarede. Naar jeg gik ud med Børnene, havde jeg altid til dette Øjemed min Insectstang i Haanden, en Æske i Lommen og Knappenåle i Ærmet. Om Vinteren skulde jeg ogsaa lege en Time om Aftenen paa Vognserup med disse gode Drengene, samt tillige lære dem at bruge en Kniv og andet smaat Værktøj; jeg forfærdigede saaledes til dem, i det Smaa, Avlsredskaber, saasom Ploug, Harve, Grebe, Skovle, River etc. Endnu da salig Baronessen døde, fandtes nogle af disse Ting paa Løvenborg.

I det førømtalte Hus ved Vognserup, Herskabet havde overladt mig, blev min første Søn født, Baronessen var da saa naadig at tilbyde at holde ham til Daaben, hvilket skete i Octbr. 1791. Jeg beboede dette Hus i 5 Aar; her døde vores 2 første Pigebørn og her fødtes 3 af vore andre Børn, nemlig: Frederik, Charlotte og Sophie. I 13 Aar var jeg Tjener hos dette gode Herskab. Sommeren 1794 blev paa Butterup Præstekalds Annexjord paa Tuse Mark bygget en nye Bondegaard; denne vilde Herskabet, jeg skulde have, thi Hr. Baron troede mig duelig dertil, og jeg troede det selv; jeg tiltraadte den altsaa og havde den i 3 Aar; jeg modtog den med Intet og forlod den med Intet. Da jeg skulde have Gaarden, laante jeg 400 Rdlr., som hendes Naade Baronessen gik i Caution for; dem fik jeg igjen i Afstaaelse af Gaarden, saa det gik lige op. Dette skete i Foraaret 1798.

Herskabet var nu flyttet fra Vognserup til Løvenborg, men vedblev ædelmodigen at sørge for mig, thi det overlod mig for den Sommer Beboelseslejlighed paa Vognserup, hvor jegfortjente Føden som Tømmermand ved Arbejde, Hr. Baron lod gjøre og for hvilket han betalte mig rundeligen. Jeg satte den Tid et helt nyt Rækværk langsmed Krogdammen til Bagerhuset, nogle Marlede o.s.v.

Men Efteraaret 1798 kom jeg i det Element, hvortil jeg længe havde følt Lyst; Hr. Baronen beskikkede mig nemlig til Skovfoged i Fledskov her i Uggerløse Sogn. Den 17de November flyttede jeg ind i den usleste Hytte, jeg nogensinde har set. Lergulvet var ganske optraadt, havde store Huller og laa ½ Alen lavere end Jordsmonnet udenfor. I Stuen var 2 smaa Fag Vinduer, hvori det halve Antal Ruder vare itu, og for Hullerne var der slaaet Brædestumper; en Lervæg var faldet ud, og Aabningen tilstoppet med et Knippe Ærtehalm; Husets eneste Dør i Gavlen eller Enden vendte ud til Skoven og var saa aaben, at den første Sommer krøb ofte Skruptudser og 2 Gange Snoge ind i Dtuen til os. Min Kone græd den Aften, vi kom dertil; men jeg stillede hende tilfreds saa godt jeg kunne og trøstede hende med, at næste Sommer fik vi nok bygget et nyt Stuehus, hvilket ogsaa skete, dog først det andet Aar efter Tiltrædelsen, nemlig 1800. Paa dette Sted var jeg Skovfoget i 16 Aar; jeg fik med Hensyn til de Tider god Løn og Maanedssæd; deuagtet var det stedse overmaade knapt, ja næsten fattigt for mig, formedelst de mange Børn, hvormed Gud velsignede mig.

Overherrer havde jeg nok af: Reinboth, Steenum og 2 á 3 Aar Stolze, saasnart den ene tog bort, kom den anden; naar Brændevinsflasken stod paa Bordet, var alting godt, men manglede den, var ingenting tilpas, navnlig for de to førstnævnte. Dog, jeg holdt ud med dem alle. Stoltze, den Humaneste af dem kom snart bort; han var den, som satte begyndte Naaletræ-Opelskning og – Plantning i en god Orden, den havde ellers næppe blevet det, den er; jeg lærte meget af ham. Steenum, som var Skovrider, døde først, da blev jeg constitueret i hans Sted og fik den dengang meget bekjendte Polak at ride paa, naar jeg skulle ud; den stod paa Minelyst.

Hidtil havde jeg maattet gaa paa mine Fødder, hvor jeg skulde hen, ofte til Løvenborg – 2 Mil; skulde jeg engang med min Familie kjøre en Tur, maatte jeg søge Bonden, og det skulde betales. Omtrent 2 aar var jeg saaledes constitueret Skovrider; imidlertid døde ogsaa Reinboth, som var Holzførster, om Sommeren 1815, og hele dette Aar, indtil Julen var forbi, kom det aldrig i mine Tanker eller var min Forventning, at jeg nogensinde skulde vorde Skovrider. Mit første høje Herskab af den Løvenskjoldske Familie var allerede flere Aar forud indgaaet til de evige Boliger. Den ædle Baronesse døde Aar 1804 og Hr. Baronen 1807, den 9de April.

I 25 Aar havde jeg tjent dette ejegode Herskab. – Deres førstefødte Søn, Baron Carl Severin Christian Herman Løvenskjold havde taget Baroniet Løvenborg i Besiddelse, og jeg havde allerede tjent denne Herre i 8 Aar som Skovfoged i Fledskov, uden som sagt at gøre mig mindste Forestilling om at avancere videre.

- Men 1816 – den 6te Januarii – o, min Gud, hvor blev jeg overrasket!

Tidligt om Morgenen, førend nogen af os var opstaaet, kommer En og banker paa Døren; jeg stod op og saae, det var Frederik Bødker fra Reistrup, der bragte mig et stort Brev. – ”Skal vi have Jagt?” spurgte jeg. ”Nej”, svarede han. ”hvad er det da?” gjentog jeg. ”Det ved jeg ikke”, var Svaret. – Jeg blev næsten bange og tænkte ”dette store Brev saa tidligt om Morgenen”. Jef fik tændt Lys og begyndte at læse: ”Fra 1ste Januarii d. A. udnævner jeg Dig til Skovrider ved Friherskabet Løvenborg etc. etc.” Jeg op til min Kone. ”Moer! Moer! jeg er bleven udnævnt til Skovrider”. – ”Er Du gal!” svarede hun mig fra Sengen. – ”Nej” Nej! her staar det jo, og med saa megen Løn; staa op og giv den Man noget at leve af”. – Derpaa vendte jeg mig til Manden og Spurgte: ”Men Frederik, hvorfor er han kommet saa tidligt?” ”Jo”, svarede han, ”Hr. Baronen gav mig strænge Ordre, at jeg skulde være her, førend han stod op, og saa skulde jeg sige, at Baronen kom herop i dag”.

Nu vilde jeg give Bødkeren en god Douceur, men neppe var det, jeg formaaede at skrabe 1 Rdlr. sammen til ham, som jeg derpaa afskedigede med saa stor Glæde. – Inderligt fornøjede det min gode Herre saaledes at overraske mig og derpaa samme Dag at komme til mig, for at se mit glade Ansigt og modtage sin tilbørlige Tak af mig og mine.

Gud, hvor jeg nu følte mig glad og lykkelig! Nu først kunne jeg spise mit Brød uden Bekymring. Siden efter fik jeg Heste og Vogn, Ploug og øvrige Avlsredskaber, saa jeg selv kunde dyrke og behandle min Jord samt befordre mig og Familien uafhængig af andre. Alt gik nu meget godt for mig i en Række Aar; mine Børn fik jeg ud, efterhaanden som de voxte til, jeg havde Glæde af deres Opførsel og saa de fleste af dem velforsørgede; Tiden gled godt hen, jeg ældedes, men havde stedse godt Helbred. røgtede mit Kald og levede uden Næringsssorg.

Men 1831 faldt min ædle Velgører i en haard Sygdom, hvoraf han døde em Efteraaret i Kjøbenhavn. Hans ældste Søn, Hr. Baron Herman Frederik Løvenskjold, tog da Baroniet i Besiddelse og blev og er saaledes mit tredje Herskab paa dette Sted. Det bør siges, at vare de tvende hedengangne salige Herskaber mig gode, min nulevende Høje Herre er mig sandeligen ikke mindre god. Strax efter at han var kommen til Regjeringen, kom jeg til Løvenborg, nemlig 2den Paaskedag 1832. Hr. Baronen spurgte mig da i Fleres Overværelse, hvor længe jeg havde tjent han Familie. Jeg svarede: "Det er 50 Aar just i dag, anden Paaskedag, siden jeg første Gang kom hertil fra Kjøbenhavn med Herskabet". – Vinteren derefter ved en Jagt i Fledskov leverede Hr. Baronen mig en Æske "med – som han sagde – noget i til mig". Hvad var vel dette? Intet mindre end en stor Sølvpocal, indvendig forgyldt, og udvendig udgraveret mit Navn, Aarstallet 1832 og "For 50 Aars Tjeneste". Inderligt rørte mig dette Bevis paa min ædle Herres Bevaagenhed; det var langt mere end jeg nogensinde kunde vente eller havde fortjent. – Om denne Pocal har jeg bestemt, at den skal forblive i min Dmilie fra en til anden, saalænge nogen af dem er til, at mine Efterkommere deraf skulde se, deres Stammefader ikke har været nogen Bogfinke.

Aar 1834 døde min Kone, efter at have levet i Ægteskab sammen i fulde 46 Aar. Dety var godt, at Herren kaldte hende til sig; thi i de sidste Aar var hun meget svagelig og var 1 Aar ældre end jeg. Hun var mig en trofast Medhjælper og Ledsagerinde igjennem Livet. Med moderlig Omhue, med klog Sparsommelighed og Nølsomhed stod hun mig bie ved vore mange Børns Opfostring og Opdragelse. Skjønt vi i den Tid kun havde Lidet, holdt hun den dog altid rene og hele, Gud lønne hende! Jeg glæder mig i Haabet om snar og evig Gjenforening med hende.

To Aare efter hende Død, 1836, behagede de min naadige Hr. Baron at entledige mig fra min Tjeneste; jeg følte ogsaa, at jeg nu kunde trænge dertil, thi jeg var 76 Aar gammel og savnede fornøden Kraft og Dygtighed til længere at forestaa men Bestilling. Men mit ædle Herskab har nu godeligen sørget for, at mine sidste Leveaar kunne henrinde blideligen for mig; the det giver mig aarligen en Pension af 80 rdlr. og 2 Favne Brænde, hvilket er langt mere, end jeg havde Grund til at haabe. med denne Pension har jeg nu siden Maj 1836 – i 5 Aar – her i Nystrup hos min Søn Rasmus havt mit gode Ophold og fortrøster mig til at nyde det indtil mine Dages Ende, der nu ikke kan være saa langt borte. For denne naadige Forsorg takker jeg i mit stille Sind daglig min ædle Herre og nedbeder hver Dag Guds rige Velsignelse over ham og hans dyrebare Familie.

I min Ægtestand har jeg havt 10 Børn, af hvilke de tvende første, som meldt, døde tidligt, det ene 2, det andet ½ Aar gamle. Min ældsted Søn, Frederich, er nu 50 Aar; i sit 20de Aar kom han til Norge, hvor han i 26 Aar har været og endnu er Forvalter ved Hollen Jernværk. Den yngste, Albrecht, som nu er 36 Aar, kom, da han var 14 Aar, ligeledes til Norge; i 22 Aar havde han ogsaa en Post ved Jenværket og var i en Del af disse Aar Forvalter ved Magazinet paa Graaten, men det sidste Aar tog han derfra og handler fortiden søvært.

Min ældste Datter, Charlotte, 49 Aar gammel, boer i et lille Hus ved Minelyst. Min anden Datter, Sophie, 47 Aar, er i Nystrup hos mig. da hun var 2 Aar, frisk og sund, blev hun en Nat med et contract i Underlemmerne: Laar og Ben, samt i den højre Haand, saa hun, til hun var 16 Aar, kun

kunde bevæge sig frem vad at krybe paa Hænder og Nær. Da fik vi vænnet hende til paa Krykker at slæbe sig over Gulvet. Nu er hun saa corpulent, at hun med største Besvær kan flytte sig fra Sted til andet. I øvrigt er hun sund og frisk, ogsaa munter, ser godt ud og er overordentlig duelig og stræbsom. Hun kan forrette alt siddende Fruentimmerarbejde, saasom: karte, spinde, sye alle Slags Uldent og Linned, især er hun øvet i fin Ustyning og udfører Alt med venstre Haand.

Saalænge jeg lever, har hun det fornødne; men skal hun blive gammel og sygelig, ser det ikke godt ud for hende, og dette er min daglige Sorg saa ofte jeg tænker derpaa.

Min næstældste Søn, Hans Christian, er nu 45 Aar og Gartner paa Løvenborg. Den efterfølgende Egget Christopher, er Snedker og boer i Højmandshuset ved Fledskov. Han er nu 43 Aar, men har i 12 til 13 Aar lidt, som man formener, af Kolik og ikke havt Helbred. Mine 3 andre Sønner: Rasmus, Henrich og Albrecht ere fødte i den for mig saa kjære Fledskov. Rasmus, 41 Aar gammel, har i Fæste en af Baroniets Gaarde i Nyerup. Henrich, 39 Aar gammel, er Skytte og Skovrider ved Ryegaard.

Dette mit Levnedsløb har jeg selv optegnet i mit toogfirsstyvende Aar, fornemmelig i den Hensigt og med det Ønske, at det maatte behage Baroniet Løvenborgs nærværende Besidder, Højvelbaarne Hr. Hofjægermester, Baron af Løvenskjold, mit høje Herskab, der har været og vedblivende er mig saa bevaagen, at værdige det Gjennemlæsning, for deraf at see en Mands Levnedsløb, hans Herkomst, Opdragelse og Livsskjæbne, der nu i 59 Aar har været i denne ædle Families Tjeneste og hos den nydt Forsørgelse.